

PROLOG

SÁRA

Klap, klap, klap... zvuk podpatků se rozléhal téměř opuštěnou ulicí. Bylo nevlídné únorové odpoledne a Pražané byli zřejmě raději zalezlí v teple svých domovů. Zahnula z Ostrovní ulice do Divadelní. Zdálky slyšela hluk aut a tramvají z hlavní třídy. Už jen kousek. Límeč kabátu si přitáhla těsněji k tváři a netrpělivými, trochu trhavými pohyby si ho uhladila přes boky. Rukou bezděčně zakryla pravou klopou kabátu. Jako by si ale vzápětí uvědomila svoji chybu, rychle ji stáhla zpátky. Už to byly skoro tři roky, ale tohoto pro ni odporného zlovyku se prostě nedokázala zbavit. Vtíravým způsobem se neodbytně objevoval ve chvílích, kdy se jí zmocňovala nervozita. I když sama byla nucena nosit žlutou hvězdu jen krátce, poslední dobou se jí toto gesto vracelo. Možná to bylo tím, jak se čím dál víc nořila do minulosti. A to nejen svojí, ale i svých rodičů. Bylo pro ni stále obtížnější ovládat se.

Na chvilku se zastavila, podívala se na budovu Národního divadla rýsující se proti ocelové obloze, a zhluboka se nadechla. Chtěla se uklidnit. Ne, musela se uklidnit. Záviselo na tom tolik. Několik posledních měsíců pátrání, prohlížení dokumentů a konečného přemlouvání. A taky hodiny a hodiny rozmluv s lidmi,

kteří se v lepším případě ukázali jen jako lháři toužící udělat svůj život aspoň na chvíli zajímavějším. V tom horším to byli zločinci – zloději, vrazi, kolaboranti. Zavrtěla hlavou. S nikým z nich nebylo lehké pořízení. A především pak s ním. Ona ale nikdy nehledala snadné cesty. Toužila poznat pravdu. A hlavně odpovědi. K těm se ale bude muset dostat později. Hlavní je zůstat klidná.

Rozhlédla se kolem sebe. Ještě pořád spíš ostražitě než jen se zájmem. Stále se jí na otevřených prostranstvích zmocňoval strach a panika. Její strýc jí řekl, že jsou vítězové. Že už se nikdy nebudou muset bát. I když mu na to kývala, pochybovala o tom, že on sám tomu věří. Jak by mohl. Z koncentráku se vrátil jako jediný z celé rodiny. Jeho žena, děti, rodiče, sourozenci, ti všichni se změnili v dým a prach, který chrlily komíny krematorií. Neměli žádné hroby, kde by mohli truchlit. A téměř žádné předměty, co by je připomínaly. O to už se Němci postarali. Bylo to vlastně, jako kdyby nikdy neexistovali. Ale pokud nebyli oni, jak je možné, že je tu ona?

Znovu zavrtěla hlavou. Tentokrát mnohem prudčeji, jako by z ní chtěla vytřást nepříjemné myšlenky. Rychlým pohybem si za ucho zastrčila pramen hustých zrzavých vlasů, který jí spadl do obličeje. Teď nebyl čas vracet se do minulosti. Aspoň ne do své, protože on čekal.

MIKULÁŠ

Neklidně se podíval na hodiny. Už potřetí během doby kratší, než by mu bylo milé. Jeho držení těla i způsob, jakým pomalu upíjel černou kávu, ale neprozrazoval nic z netrpělivosti, kterou cítil.

I tak měl na sebe vztek i za ten nepatrný pohyb očí. Na zachování alespoň zdání vnějšího klidu si potrpěl. Konec konců mu už několikrát zachránil život. Alespoň on to tak viděl. Měla už deset minut zpoždění. Leckdo by nad tím asi mávl rukou, ale on si na dochvilnost vždycky potrpěl. Mimo jiné. I když se pořád trochu divil, že jí na schůzku kývl, uvnitř nepochyboval. Byl zvyklý stát si za každým svým rozhodnutím. Přesto vnímal, jak se v něm vzmáhá nelibost.

Přemlouvala ho několik měsíců a jen její vytrvalost ho nakonec přesvědčila. Svou roli v tom nejspíš sehrálo i to, co dělala za protektorátu. Ale o tom moc nepřemýšlel. Za svůj život, obzvláště pak za období bezprostředně po kapitulaci Německa, se setkal s mnoha lidmi, kteří chtěli působit dojemem, že pro rozervanou republiku udělali víc, než jaká byla skutečnost. Ona, a to jí musel přiznat, se však o tom ani jednou nezmínila. Sám měl ale ztraceně dobré informátory a rozhodně nebyl takový blázen, aby souhlasil se setkáním dřív, než si ji prověřil.

Víc než nějaké epizodní hrdinství ho zaujali lidé, s nimiž udržovala blízké vztahy. Hlavně pak jedna konkrétní osoba. Nepochyboval, že z ní vytáhne všechno, co potřeboval vědět. Ona možná jde na setkání s představou, že jí na všechno skočil, ale byla to mladá holka, zatímco on už se ve svém životě musel vypořádat s mnohem nebezpečnějšími protivníky než s příliš sebevědomou bývalou odbojářkou s pochybnými známostmi. Nechat ji ale v iluzi, že má navrch, nemusí být vůbec na škodu. Přes to všechno ji totiž nepodceňoval. Podceňovat kohokoliv je vždycky riskantní, a především pak v této době. Válka možná skončila ve světě, ale v Československu stále pokračovala. Mikuláš se po čtvrté podíval na hodiny. V duchu zuřil.